Senecký raj

3/2020

Jarné vydanie

Senecký raj 3/2020 - jarné vydanie - školský časopis

Vydáva ZŠ pri SLVS Senec, Diaľničná 1, 903 01 Senec

Vychádza od r. 2013 ako občasník

SENECKÝ RAJ

3/2020

šk. rok 2019/2020 **občasník - jarné vydanie**

OBSAH

Bez úvodu na úvod..... 2
Zo života Redakčnej rady..... 3
Opýtali sme sa..... 4
Kam som sa to dostal.....?..... 5
Odpadávam z Teba..... 6
Opustený ostrov..... 7
Návrat do školy a školský výlet..... 8
Začiatok konca..... 10

Redakčná rada

Predseda a šéfredaktor: Julo, 9. roč

Redaktori: Boris, 8. roč. , Dávid, 7. roč., Jakub, 7. roč.

Bez úvodu na úvod

Podmienky sa zmenili, ale odhodlanie pokračovať v písaní nie. Prišiel som domov, napadnutý informáciami o víruse, ktorý sem priletel z Číny. Ako inak, veď všetko je vyrobené tam. Tak prečo nie vírus, ktorý spôsobuje čosi, čomu ja už nerozumiem. Ale chránim sa a cieľom úvodu nie je zľahčovať situáciu, práve naopak. Ten si musí každý domyslieť sám.

Som rád, že tvorím z domu, pretože mám čas na písanie a pevne verím, že to padne na úrodnú pôdu. Myslím, že online učenie pôjde bokom. Vyhovorím sa, že mi nešiel internet.

Už podľa obsahu vidíte, čo nás čaká a neminie. Vybral som témy starostlivo. Tak, aby sa naše písanie a zostavovanie časopisu neskomplikovalo a vyšlo nám to. Už teraz sme v časovom sklze, ale otvárame napriek týmto nevyspytateľným časom, oázu fantázie v nekonečnej púšti hľadania správnych slov.

V Redakčnej rade nastali kladné zmeny, ale fungovanie redakcie to neovplyvnilo. Ani zďaleka. Radi by sme sa vám predstavili trochu inak a prezradili sa. Aspoň do takej miery, aby sme vás nevyplašili. My sme totiž pekné kvietky.

Konečne prišilo obmedzenie pohybu (lokdaun), na ktorý som s vypätím síl čakal, aby som uskutočnil už dlho utajovaný plán. Opýtať sa na pár vecí niekoho z elvéesky. Podarilo sa mi osloviť pani Stanku a súhlasila. Ešte netuší, čo ju čaká.

Oslovil som Jakuba, či by si nevzal do parády príbeh o Senci a nepredstavil nám mesto, ktoré sa stalo našim druhým domovom. Súhlasil, ale vtedy som ja ešte netušil, do čoho chlapec ide.

Julo seriózne píše o pravidlách, ktoré menia svet. Úvaha o našich obavách a ako sa mladý človek pozerá na svet, keď mu prirastú krídla.

Dobrovoľný prispievateľ a ilustrátor Markus je stále zamilovaný a poslal nám do „tajnej schránky“ ľúbostný príbeh. Či sa jeho láska naplnila som sa z jeho príspevku nedozvedel, ale stálo za to ho prečítať.

Opustený ostrov je môj príspevok. Bude presne taký ako som ja sám. Bez cenzúry. Keďže čoskoro odchádzam, požiadal som pani Stanku, aby ponechala originál a necenzurovala môj príspevok. Dlho som ju presviedčal, ale keď si ho prečítala, pochopila. Ďakujem.

Všetci sa tešili z predĺžených letných prázdnin, ale nevyšlo im to. Museli sa všetci do nohy vrátiť a vzdelávať sa podľa netradičných metód. Neučili sme sa, len sme si pripomínali v SLVS ako vyzerá škola.

Pani Helenka opäť zorganizovala školský výlet. Netešil som sa, ale videl som zaujímavé exotické zvieratá, ktoré už v živote neuvidím.

Na otvorenom konci zostáva po mne otáznik. Viac sa na písaní Seneckého raja nebudem podieľať. Čas, ktorý som strávil písaním ma ukľudnil a získal som odvahu byť dobrým človekom. Komu vďačím za toto poznanie si odnášam so sebou. Viem, aké je ťažké zanechať to, na čom nám najviac záleží.

Prajem Vám veľa šťastia, hrdinovia!

Za Redakčnú radu Boris, 8. roč.

Zo života Redakčnej rady

Začiatkom marca Julo odišiel do Detského domova a ja som ostal na všetko sám. Prišiel som s nápadom osloviť ho, pretože sa mi s ním pracovalo najlepšie. Vedel ma povzbudiť a zodpovedne viedol Redakčnú radu. On sám mal svoje problémy a starosti, ale ako kamarát mi na „opustenom ostrove“ vždy pomohol, keď som chcel ujsť. Prehovoril ma. Neviem ako to robil, ale jeho sila a odhodlanie žiť mi dodávali odvahu Navrhol som mu, aby sme zostali v kontakte online a on si vždy v piatok večer našiel na mňa čas, aby sme to celé zvládli. Aj keď iba na diaľku, ale pomáhalo to. Chcel mi prenechať šéfredaktora, ale odmietol som. Tvrdil, že som príliš skromný, ale tušil som, čo ma čaká. Vymysleli sme to k spokojnosti obidvoch strán. Vedel, že mi na Seneckom raji záleží, ale nikdy sa nepýtal prečo. Do mojej tajnej komnaty sa neodvážil nikto a on to rešpektoval. Vedel, že ak sa mu neotvorím sám, nepoviem mu nič.

Udržujem s ním kontakt cez sociálne siete a prvýkrát vidím zmysel online komunikácie.

Do partie „zloduchov“ sme prijali férového a spravodlivého Dávida, ktorý sa osvedčil v extrémnych situáciách ako správny chalan, ktorý podrží skupinu aj keby sa dialo čokoľvek. Na chodbách elvéesky sa povrávalo, že je to líška mazaná a nepristihnete ho pri ničom, čo by ukazovalo na jeho šikovné metódy a praktiky ako si zabezpečiť svoje pohodlie. Na „excelenta“ sa mu nechcelo, radšej pomáhal chalanom. Nikdy nemyslel na seba, vždy podal pomocnú ruku. Vonku sa mu už darilo menej, ale je to stará firma, ktorého už všetci tam u neho poznajú. Vážim si ho, pretože je spravodlivý. Ku všetkým.

Jakub je známy vyvolávač hádok medzi chalanmi a stále sa na niečo sťažuje. Kritizuje všetko a všetkých. Osvedčil sa nielen ako dobrý kamarát, ale zodpovedný chalan. O čokoľvek som ho požiadal, vždy mi vyšiel v ústrety. Je vnímavý a má svoj vlastný názor. Nepreberá vzorce správania od iných. Je sám sebou.

To sa odrazilo aj v jeho tvorbe. Jednoduchosť je jeho štýl. Nič zbytočne nekomplikuje, pretože už aj tak to má doma komplikované. Mama odišla, otec pracuje, aby ich uživil a on sa túlal po šikmých cestičkách až sa dostal k nám. Do Seneckého raja sa prihlásil sám a odvtedy je „náš“.

Rád by som sa vyjadril pár slovami aj o chalanoch, ktorí sú dobrovoľní prispievatelia do časopisu. Snaživí a vytrvalí vo svojej činnosti a to nielen v písaní. Prispievali a prispievajú aj teraz. Tu vždy musíme zasadnúť a cenzurovať každý príspevok. Je to naša práca a celkom ma to baví. Vždy sa snažíme uverejniť aspoň časť z dobrovoľných príspevkov, pretože chlapci sú „citliví“ na kritiku a často sa pýtajú, kedy to už konečne uverejníme. No kedy asi? Práve sa to deje.

Redakčná rada nie sú len chalani, ale je tu ešte jeden nenápadný človek, ktorý nechcel byť nikdy menovaný v tomto časopise, ale prelomil som ľady a pani Stanka ustúpila. Prispieva nám fotkami z každej akcie, na ktorej sa zúčastňuje, pretože mi telefóny nemôžeme mať a na fotoaparát nemáme peniaze. Fotografov by sa tu našlo dosť. Sme preto obmedzený vo fotografickej činnosti a naše videnie cez objektív sa nemôže ďalej vyvíjať.

Viem, že časopis by mali tvoriť predovšetkým žiaci. A ja vás ubezpečujem, že my žiaci sme, len sa podieľame na výbere fotiek, ktoré pani Stanka nafotí. Niekedy si nevieme vybrať.

Rád by som si to vyskúšal, ale to asi v budúcom živote.

Tak toto bola a ešte stále je naša Redakčná rada, ktorá vás zdraví z karantény.

Úplne nám to všetkým vyhovuje (už vidím Dávida ako sa z chuti smeje)

Boris, 8. roč.

Opýtali sme sa

Celý rozhovor som si starostlivo pripravil a dohodol som sa s pani Stankou na skype rozhovore. Veľmi nesúhlasila, ale prehovoril som ju.

Dobrý deň, pani Stanka. Som rád, že môžem s vami urobiť skype rozhovor do Seneckého raja. A hneď mám prvú otázku: Prečo ste tak dlho váhali poskytnúť rozhovor?

Ahoj, Boris. Zdravím ťa a pozdravujem aj čitateľov. Váhala som z jednoduchého dôvodu. Chránim si svoje súkromie a nerada odpovedám na nepríjemné otázky, ktoré lezú pod kožu. Niekedy záleží aj na tom, kto sa pýta.

Súkromné otázky sa pýtať nebudem. Až na záver (smiech). Povolanie učiteľky vyzerá na prvý pohľad ako veľmi ľahká a nudná práca. Dookola učíte každý rok to isté. Súhlasíte so mnou alebo máte iný názor?

Typický, Boris. Vždy musíš podpichnúť. Ale odpoviem. Nepoznám jednoduchú a ľahkú prácu. Každý typ povolania si vyžaduje celého človeka a zodpovedný prístup, a preto žiadna práca, v neposlednom rade ani povolanie učiteľky nie je nudná. Ani jeden školský rok som neučila to isté. Iba som zmenila poradie.

Keby ste sa znovu narodili a stáli by ste opäť pred voľbou, čím budete, čím sa stanete, čo by sa zmenilo? A prečo?

Určite by sa nezmenilo na mojej voľbe povolania nič. Opäť by som si vybrala učiteľstvo. Preto, lebo je to poslanie.

Pani Stanka, úprimne, baví vás táto práca?

Stať sa učiteľkou je umenie.

Vykonávať toto povolanie je poslanie. Už to nie je o tom, či ma to baví. Otázku by som formulovala inak, ale snažím sa odpovedať ti. Je to predovšetkým o prijatí zodpovednosti za rozhodnutia, ktoré robia všetci, ktorí pracujú. Rada chodím do práce a teší ma, že tam zažijem, hlavne s vami, vždy niečo zaujímavé. Vždy sa od vás dozviem viac ako z facebook-u. Takže áno, baví ma to. Zatiaľ.

Všetci chalani o vás hovoria, že ste prísna. Prečo ste si zvolili tento štýl prístupu?

Tak na tvoju otázku existuje iba jedna odpoveď a tá je veľmi jednoduchá. Nie som prísna, len vyžadujem pravidelnú prípravu na vyučovanie, aby ste sa niečo naučili aj sami. Zvládate to na výbornú. Chválim vás.

Ďakujem. Dúfam, že vaša odpoveď presvedčí aj našich čitateľov. Počul som, že bývate v Senci, ale často rozprávate o Zvolene, kde ste sa narodili. V čom sa tieto dve mestá od seba líšia?

Zvolen je najkrajšie mesto, v ktorom som študovala na gymnáziu a stretla som tam správnych ľudí, s ktorými sa stretávam do dnes. Od nich som sa naučila učiť sa a lepšie porozumieť ľuďom okolo. Ich prítomnosť a nekonečné rozhovory mi rozšírovali obzory a som šťastná, že som ich mohla spoznať. Dodnes sme najlepší priatelia.

V Senci som získala prvú kvalitnú prácu a v krátkom čase som sa naučila vykonávať svoje povolanie zodpovedne a čestne. Učila ma najlepšia z najlepších pedagógov.

Obidve mestá sa líšia získanými skúsenosťami.

Čo by ste chceli zmeniť vo svojom živote?

Som so svojim životom absolútne spokojná. Možno iba niečo skromné..... Tráviť víkendy v Holandsku.

Chcete tým naznačiť, že vám chýba krajina tulipánov?

Chýba mi pozitívna atmosféra tejto krajiny a sloboda, ktorú neobmedzuje ani COVID-19.

Čo by ste odkázali našim čitateľom v tejto kovidovej chvíli?

Čitatelia Seneckého raja, nie je na svete choroba, ktorá by sa nedala liečiť alebo úplne vyliečiť. Ak spoločne budeme dodržiavať zásady ROR, verím, že to spolu zvládneme.

Chráňte seba a svojich blízkych, aby sme sa mohli opäť raz stretnúť.

Ďakujem, pani Stanka za rozhovor a váš čas a prajem pekný zvyšok dňa. Dovidenia.

Aj ja ďakujem. Dovidenia.

Boris, 8. roč.

Kam som sa to dostal.....?

Váhal som, či tento príspevok posuniem Borisovi, ale rozhodol som sa, nech sa na to pozrie. Odklepol mi to.

Ešte som poriadne nezabuchol dvere na taxíku a chcelo sa mi odpľuť a z plného hrdla zakričať na celý svet, že ho neznášam. Ukľudnil som sa v okamihu, keď sa mi vrátil zdravý rozum (trvalo to dosť dlho a už som si myslel, že nikdy nepríde) a pred sebou som videl šoféra, ktorý ma unavoval celou cestou, lebo mal dobrú náladu s maďarským prízvukom. Som v Senci. Katastrofa. Horšieho vodiča som nezažil. Uháňal cestou necestou z vyziabnutej vlakovej stanice, kde sa chodia už iba muchy otáčať, a vôbec si nedal námahu vyhýbať sa jamám. Po piatich minútach som začal mať strach o svoju hlavu. Tú budem potrebovať. Ak chcete spoznať rozlohu Senca stačí, keď sa preveziete autom cez štyri kruhové objazdy a ste v cieli. Pri prvom si uvedomíte, že Senec má obchodný dom Lidl. Pri druhom sa vám už točí hlava, pretože viete, že do kina Mier sa najbližší mesiac nedostanete. Ani s frajerkou. Tretí kruhový je oveľa zaujímavejší, pretože stačí strhnúť volant a veziete sa do Bratislavy. Také šťastie som ale dnes nemal. Čakali ma úplne iné povinnosti. Bila sa zažltla po ľavej strane, ale taxikár, ešte stále s maďarským prízvukom, odbočil doprava. Lovecká reštaurácia ma až tak nezaujímala, pretože som okamžite dostal chuť na bagetu a uvedomil som si, že som 3 hodiny poriadne nič nejedol. Kolóna osobných áut naznačovala, že je obed a všetci sa snažia získať potravu pre seba a znovu pokračovať v práci. Ďalší kruhový objazd a šup..... Zase doprava, na hlavnú cestu von z mesta. Asi to musíme obísť, aby sme sa dostali do elvéesky. Taxikár po niekoľkých minútach začal pribrzďovať a zabočil, ako inak, doprava.

Ocitol som sa na kraji vyľudneného sveta, kde mohol vybehnúť už iba zajac. A predstavte si, vybehol. Asfaltová cesta lemovaná zelenými kríkmi bola bez prekážok. Škoda. Aspoň by som neskorý príchod do zariadenia mohol nejako ospravedlniť. Otec sa snažil nadviazať zmysluplný rozhovor, ale bol som nahnevaný a nepokojný z nového miesta, že som mu odpovedal iba jednoslovne. Vzdal to a bavil sa s taxikárom. Po slovensky.

Taxík zastal. Veľká brána sa neotvorila. Váhal som. Chcel som sa vrátiť domov. Nemohol som. Už teraz to tu neznášam.

S otcom sme sa rozlúčili po dvoch hodinách. Odišiel. Videl som iba jeho plaziaci sa tieň. Zostarol. Ja som mu na radosti nepridal.

Adaptoval som sa v slovensko-rómskom prostredí. Zlatí chlapci..... Pomohli.

Prvý školský výlet bol priepustkou na slobodu. A bol aj môj posledný. Cestou na vlakovú stanicu som si všimol niekoľko detailov, lebo sme tam šli pešo.

Senecká jazerá sú ako jedna veľká mláka. Obehneš ich asi za 15 minút a si späť na tom istom mieste. Spoznáš všetky reštaurácie, bufety a pekné baby. Na tie sa môžeš iba pozerať.

Amfiteáter je od ruky a na rýchlu prepravu si môžeš vziať bicykel. Cyklistické chodníky tu ešte nestihli vybudovať. Iné chodníky sú k dispozícii.

Už som videl všetko, ale za taký krátky čas spoznať mesto jazier a dovolenkového oddychu..... To sa mi ešte nestalo.

Počas sezóny tu stretneš Čechov a už teraz viem, že tu angličtinu neprecvičím.

Možno, ak by som si našiel brigádu, tak by som tu zostal.

Som rád, že bývam v Žiline.

Jakub, 6. roč.

Odpadávam z Teba!

Keď som ju prvýkrát stretol na basketbalovom ihrisku, smiali sa jej oči. Jemný rumenec jej pohladil líca a detský úsmev jej zvýraznil drobné jamky na tvári. ´Ty budeš moja,ˇ

Zamiloval som sa, čo budem chodiť okolo horúcej kaše. Zoznámil nás Braňo. Podal som jej ruku a jej drobná dlaň našla útočisko v mojej. Začal sa príbeh nekonečnej lásky.

Dlhé vlasy mala vždy rozpustené , starostlivo učesané a modré oči sa jej neustále smiali. Vždy, keď sme sa stretli na ihrisku. Iné miesto som nepoznal, kde by sa mohol začať príbeh nás dvoch.

Štíhlu a vysokú postavu zvýrazňovali modré obtiahnuté džínsy a biele tričko.

Vždy sa mi prihovorila zamatovým hlasom, aby ma povzbudila v ťažkých chvíľach, ktoré som prežíval. Nikdy sa na mňa nehnevala a jej čelo sa nemračilo na tento svet.

Obdivoval som je bezstarostnú náladu. Vždy šťastná, v dobrej nálade, s úsmevom na tvári.

To bola moja Lucia, ktorá sa zjavila vždy, keď som to potreboval.

Nezabudnem na chvíle, ktoré som s ňou strávil. Zabudol som na domáce povinnosti, školu a trávil som čas iba s ňou, lebo nič iné na tomto svete v tej nádhernej chvíli neexistovalo. Iba ona - Lucia.

V letný podvečer, končiacich sa prázdnin, keď sa zapadajúce slnko nad obzorom zmenilo na purpurový kotúč vášní, som ju prvýkrát pobozkal. Cítil som mentolovú chuť žuvačky, ktorá prenikla do všetkých mojich zmyslov a ja som pocítil neskutočnú úľavu v jej objatí. Stála tam tíško a ja som je v tom tichu odovzdal srdce, ktoré odvtedy bije iba pre ňu.

Jej drobné prsty sa vrývali do mojich neposlušných vlasov a ja som pochopil, že ju chcem milovať navždy.

Usmiala sa tak troch záhadne, s malým odleskom smútku v modrých očiach. Boli ako studnice čírej vody, ktorým sa nedá odolať. Celá moja duša sa do nich ponorila.

Vedel som, čo nás zajtra čaká a ona to tušila tiež. Odprevadil som ju domov bez slova, akoby sme to mali vopred predurčené a rozprávanie by to iba pokazilo. Bol som zmätený, keď sme sa lúčili a ona chápala moje city, hnev a smútok, že musím opustiť niekoho, komu na mne záleží.

V tej nepríjemnej chvíli som jej mohol sľúbiť iba jediné. Že sa vrátim čoskoro, aj keď som netušil kedy. Prikývla hlavou, sklopila oči a usmiala sa. Pohladila ma po líci a pobozkala. Rozlúčili sme sa vrúcnym objatím a odišiel som.

Tak ako sa mi nechcelo odísť od mojej prvej lásky, tak som znechutene prišiel do elvéesky. Moja duša sa bezmocne zvíjala od bolesti, ktorú som cítil každý deň. Chýbala mi Lucia, jej mentolová chuť na jazyku a objatie.

Písal som jej listy, pretože to jediné tu môžem robiť naozaj prvý mesiac.

Písal som jej, aby som ju nestratil.

Písal som, aby som sa z toho úplne nezbláznil.

Po dlhom únavnom čakaní som sa rozhodol, že z elvéesky utečiem. Chcel som ju vidieť, cítiť, rozprávať sa s ňou, dotýkať sa jej.

Spravil som to trikrát. Ale stretol som ju. Poslednýkrát už bola s iným.

Spoznal som druhú tvár lásky. Hnev, smútok a zlomené srdce som si odnášal v policajnom aute, keď ma chytili.

Priviezli ma sem, aby som to skúsil ešte raz. A tak zmazávam pokarhania vyčíslených na 21 týždňov. Neustále myslím iba na ňu. Myšlienka na Luciu mi dodáva silu prekonať to tu. Nie je deň, kedy by moje myšlienky nezablúdili k jedinej osobe, ktorá bola moja prvá. A navždy aj zostane. Nehnevám sa, len cítim nekonečné prázdno a bojím sa, že ho už nikdy nevyplním žiadnym podobným citom, akým je láska.

Ale nevzdávam to a budem bojovať aspoň za sebe.

Milujem Ťa, Lucia.

Markus, 8. roč.

Opustený ostrov

Človek sa ocitne na opustenom ostrove náhodou. Nešťastnou náhodou, ktorá sa z logických príčin nedá ovplyvniť. Ja som sa na „opustenom ostrove“ zjavil ako blesk z jasného neba a všetci mali čo robiť, aby ma skrotili. Drzý, namyslený a arogantný.....To som počúval mesiace. Od všetkých. Takmer od všetkých. Hodnotenie môjho správania a „aktivity“ bolo neustále v mínusových číslach a ja som si užíval vystresovaných vychošov, ktorí sa snažili „zlepšiť“ ma. Nepodarilo sa. Nikdy neskrotia vtáka búrliváka, ktorý rád rozprestrie krídla a odletí do výšin. Nekonečno, ktoré môžu vidieť iba vyvolení.

Od malička som sa pozeral na svet z vtáčej perspektívy. Hnusilo sa mi ľuďom pozerať do ich masiek, ktoré si nasadzovali každý deň. Ani na „opustenom ostrove“ to nebolo inak. Prečo by malo byť? Som realista. Už som vyrástol z detských topánok, ktoré sa túlali nočnou hodinou po tmavých uliciach mesta pred strachom. Viem, akí ľudia sú.

A tak bolo nevyhnutné zvoliť stratégiu, aby som „prežil“ a mal od nich pokoj. Svoje nápady som ihneď vniesol do skupiny, kde som sa ocitol prvýkrát. Najhorší boli bonzáci. Ich mlčanie si jednoducho kúpite teplou stravou. Všetko fungovalo podľa plánu až kým neprišla „nová“ učiteľka. Skazila mi moje jednoduché plány, veď pri „mojich“ chalanoch nebolo potrebné dlho rozmýšľať. Neuľahčila mi to, preto som vymyslel nové podplácanie bonzáčikov, čím som ale strácal čas. Bolo nevyhnutné sa „spriateliť“ s novou učkou. Dobrovoľne som sa prihlásil ako redaktor do časopisu Senecký raj. To som urobil prvýkrát v živote. Skočila mi na to. Teraz sa ospravedlňujem. Moje zištné úmysly sa v pôsobení časopisu postupne vytratili a mňa pohltila zmysluplná práca v časáku.

Ale rebel vo mne nikdy neutíchol. Veľa príspevkov bolo stopnutých. Urobili sme s učkou nevyhnutné korekcie, ale nikdy som svoje tajomstvá letiacich myšlienok neuverejnil. Vulgarizmy, hrubá kritika a plno slangu. Takto to učka pomenovala a nevydali sme to. Preto som prehodnotil aj štýl svojho písania a zrodil sa príbeh Opustený ostrov. Zdokonaľoval som sa, hneval som sa na učku, nebavil som sa s ňou, ale prinieslo to plody mojej aj jej práce. Ja ambiciózny, ona tvrdohlavá. Pomohli sme si navzájom.

Po presune na druhú výchovnú skupinu, sa mi uľavilo. Chalani ma prijali medzi seba s radosťou a nahovoril som aj Dávida a Jakuba, aby sa stali súčasťou tímu Redakčnej rady. Učka súhlasila a začali sme na sebe pracovať.

Už vtedy som vedel, že môj čas sa kráti, ale som pyšný na svoju rozvážnosť a nenechal som sa vyprovokovať. Vtedy medzi mnou a Jakubom nastal zlom. Nenechal si vysvetliť, že provokácie môžu zbytočne ohroziť jeho hodnotenie. Bol jednou nohou v reedukačke, ale nedal si povedať. Prvýkrát za šesť mesiacov na opustenom ostrove som dal „ruky preč“ od chalana, ktorý ma sklamal, ale vedel som, prečo to robí. Celý víkend bol plný hnevu a nervozity a zlosť si vychoši vylievali na nás.

Po tomto osudnom víkende už žiadny nasledujúci deň nebol ako pred tým. Tvorili sme, zapájali sme sa a prispievali do časáku, ale akoby sa medzi nami vytvorila stena mlčanlivosti. Už sme si nedôverovali ako kamaráti, ale verili sme si ako redaktori. Toto priateľstvo sa skončilo.

A veľmi rýchlo sa urobilo opatrenie (ako vždy, keď zlyhá niekto z dospelých), ktoré malo za následok môj posledný presun do tretej skupiny. Tu som narazil na nový problém - nový vodca skupiny. Nechal som ho, pretože som to už mal za pár a čakal som záchrannú loď, ktorá pripláva na breh „opusteného ostrova“. Tolerovali sme sa, ale môj rešpekt si nikdy vodca svorky nezískal.

A tak neskrotený rebel v mojej duši ostáva a ja som rád, že som si na opustenom ostrove poradil sám.

Boris, 8. roč.

Návrat do školy a školský výlet

Koncom mája sme sa po lokdaune vrátili späť na „opustený ostrov“, na miesto, ktoré už veľmi dobre poznáme. Nekonečné poorané polia, na ktorých vyrástol hroznový vinič, zazeleneli. Úzka poľná cesta sa vinula do mierneho svahu a kľukatila sa k začínajúcej asfaltke. Kráčal som po svojich a niesol svoj batoh spomienok na tri mesiace izolácie doma. Niečo sa tam vonku zmenilo a prinieslo to zmeny do života nás všetkých, ktorí sa vraciame s nádejou, že jedného dňa si budeme môcť zložiť rúško a slobodne sa nadýchnuť čerstvého vzduchu, ktorý oživuje spomienky.

Už nič nebude od teraz tak, ako pred tým. Ale „opustený ostrov“ sa nezmenil. Skôr mi pripomínal klbko nervov a chaosu, ktoré boli nasiaknuté v každej stene žltej budovy.

V škole sme trávili netradične čas tvorivými aktivitami do obeda, a potom sme odchádzali na výchovu. Kreslili sme si, písali, hrali futbal, rozprávali sme sa a čakali na letné prázdniny.

Naše nudné dni pretrhla vlna radosti, keď sme sa dozvedeli, že ideme na školský výlet do Orechovej Potône. Nikto netušil, kde to je a v tej chvíli to nikoho nezaujímalo. Boli sme šťastní, že sa konečne dostaneme na slobodu.

25. júna sme sa všetci rozdelili na parkovisku pred elvéeskou a nasadli sme do osobných áut. Cesta bola dlhá, ale ubehla rýchlo, lebo sme sa rozprávali a žartovali. Navigácia a pán Štefan nesklamali. Dorazili sme na odľahlé miesto pri hlavnej ceste ako prví a vystúpili sme z auta, aby sme sa ponaťahovali po hodinovej jazde.

Čoskoro dorazili ďalšie tri autá a my sme vstúpili do Malkia Parku.

Tu môžete vidieť rôzne divé mačky v ich prirodzenom prostredí: levy, tigre, jaguáre či pumy. Dozvedel som sa, aký je medzi nimi rozdiel. Bolo teplo, priam horúco a tak ako my, ľudia, sa aj zvieratá ukryli pred ostrými lúčmi slnka.

V ďalšej časti areálu sme kŕmili ovce, ťavy, zebry a lamy. Unavené vstali spod tieňa stromov a prišli až k nám, aby sme ich nachovali. Niektorí sa báli, lebo mali takú možnosť po prvýkrát, iní smelo vedeli, čo majú robiť. Výbeh týchto zvierat bol taký veľký, že sme sa nestretli so všetkými druhmi

zvierat.

Neuveriteľný zážitok nás zmohol a tak sme si oddýchli v oáze pokoja pred pavilónmi. Hladní a smädní sme sa posilnili a porozprávali, čo by sme mohli ešte zažiť a vidieť. Neostával však už čas, a preto sme poslednýkrát nakŕmili kačky a spoločne sme opustili Malkia Park. To bol môj posledný školský, na ktorý nezabudnem.

Jakub, 6. roč.

Návrat do školy a školský výlet

Vstupenka da exotického raja zvierat

Exotické vtáky sa ukázali v plnej paráde

Oáza oddychu

Začiatok konca

Posledný príspevok z môjho pera vznikol na základe zmiešaných pocitov v „zajatí“ domova.

Z „opusteného ostrova“ som sa presunul do domáceho väzenia, kde som musel stráviť tri dlhé otupné mesiace. Netvoril som. Nedalo sa. Podmienky doma sa zhoršili a ja som nemal kam ujsť.

Obul som si topánky dospievajúceho chlapca, ktorý verí, že raz z toho vyrastie.

Prechádzka nočnou ulicou, ktorá sa končila známym a povestným pubom, ktorému sa každý vyhýbal, ma upokojovala. Vždy, keď som mal chuť.

Dnes, už váhavo, som kráčal do Koruny, aby som spečatil svoj osud a vybral sa cestou, ktorú som si predurčil sám.

Vždy som mal na výber: na „opustenom ostrove“ aj v „domácom väzení“. Odolal som pokušeniu vrátiť sa späť a začať od znova.

Som iný a stále vo mne žije nespútaný rebel, ktorý sa rozhoduje sám.

Vstúpil som do zadymenej miestnosti a opar marihuany mi silno vrazil do nosa. V kúte za barom sedeli „starí známi“. Pristúpil som k nim bližšie, aby ma spoznali po dlhom čase odluky a bez pozdravu sme si podali ruky.

Drzo a arogantne som si prisadol ku chalanom, ktorí boli o pár rokov starší.

Nudná debata na tému počasie sa vždy zvrtne do oplzlých vtipov o ženách a policajtoch. Partia nezostarla a ja som sa po roku cítil ako ryba vo vode. Vedel som presne, kde sa to skončí.

Vyčkával som a naťahoval čas ako každú predohru vždy s inou babou.

Smiech sa ozýval od nášho stola po celom pube. Všetci naokolo vedeli, kto sa vrátil. Boris.

Barmanka nečakala na moju objednávku a priniesla mi čapované pivo na privítanie. Poďakoval som sa až jej to vyrazilo dych. Bola prekvapená z môjho džentlmenského správania. Zasmiala sa a odišla. „Vitaj, Boris, opäť medzi nami. Vedeli sme, že sa vrátiš.“ Pozdvihli sme zarosené poháre a pripili si na začiatok konca, ktorý visel nad nami ako Damoklov meč. Moje šťastie bolo ohrozené. Vopred prehraný boj sám so sebou. Už som nebojoval.

Vytiahol som stovku a podal som ju „bráchovi“, ktorý sedel oproti mne. Neváhal a bez žmurknutia oka vzal, čo mu patrí. Niečo vytiahol z vrecka bundy a podával mi späť to, prečo som sem prišiel. Dopil som pivo, rozlúčil som sa a bez pozdravu barmanke som jej iba prikývol hlavou na znamenie, že je všetko v poriadku.

Nikto na svete netušil, že už nič nebude v poriadku. Aspoň nie v mojom živote. Prešiel som dverami Koruny, kde neutíchala hudba metalových fanúšikov. Neobzrel som sa na rozlúčku. Dal som im nádej, že sa ešte zastavím.

Ale iba ja som vedel, že to bolo posledný krát.

Zašiel som do prvej tmavej uličky v podchode, a zastal som. Oprel som sa o vlhký múr, zaklonil som hlavu a nadýchol sa zhlboka. Jednou nohou som sa opieral o stenu, druhá pokojne podpierala telo. Rozbalil som vrecúško s jointom, pohral som sa s ním ako najväčší labužník, štrkol som zapaľovačom a pripálil som si.

V jednej sekunde som vdýchol do seba celý svoj život.

Ostatné ma už nezaujímalo.

Boris, 8. roč.